

Arrest

nr. 131 254 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Fars van origine en geboren in Miyaneh (provincie Oost- Azerbeidjan). U bent afkomstig uit Teheran. Op 23 april 2003 diende u in België een asielaanvraag in. In 1379/1380 (Perzische kalender, komt overeen met de periode 2000/2002 volgens onze kalender) vervulde u uw legerdienst in Iran. Na het einde van uw legerdienst startte u een procedure om aangeworven te worden als beroepsmilitair. In de tiende of de elfde maand van 1380 (periode december 2001/februari 2002), twee of drie weken na het einde van uw legerdienst, werd u ingezet om controles te verrichten aan het Tadjriz plein in Teheran. Op dat moment kregen twee personen op het plein in het openbaar zweepslagen. Het was druk en voorbijgangers probeerden de personen die zweepslagen kregen te bevrijden. Plots werd u aangevallen en u bloedde aan uw wenkbrauw. U ging zitten met uw handen voor uw gezicht en toen u opkeek zag u iemand weglopen met uw wapen. Toen u terugkeerde

naar de kazerne werd u gearresteerd omdat u uw wapen kwijt was. U werd opgesloten in de gevangenis en er werd een gerechtelijke procedure tegen u gestart. Omdat u gewond was aan uw knie, been en elleboog werd u vanuit de gevangenis naar het ziekenhuis gebracht. U werd in een rolstoel naar huis gestuurd in afwachting van een operatie. U meldde zich echter niet meer aan in het ziekenhuis en 20 of 25 dagen later verliet u Iran. U reisde via Griekenland naar België. Uw doel was om naar Engeland te gaan waar u kennissen had en medische verzorging kon krijgen, maar omdat u in Zeebrugge werd opgepakt vroeg u hier asiel aan. U werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken maar u wachtte niet op een antwoord van de Belgische asielinstanties. U reisde illegaal naar Engeland waar u eveneens in 2003 asiel aanvraagde. U werd naar België teruggestuurd maar keerde terug naar Engeland. In oktober 2010 keerde u vanuit Engeland vrijwillig terug naar Iran met een laissez-passer dat u verkregen had van de Iraanse ambassade. U was het moe om illegaal in Engeland te wonen en u wilde uw zus bezoeken die kanker had. Bij uw aankomst op de luchthaven Imam Khomeini werd u gearresteerd. Omwille van uw vroegere problemen werd u opgesloten in het detentiecentrum Kahrizak. Na een opsluiting van ongeveer zes maanden werd u overgebracht naar gevangenis 59 van de Sepah-e Pasdaran (revolutionaire garde). De ondervraging vond dan weer plaats bij de politie van de regio Shahpour in Teheran. Uiteindelijk werd u tijdelijk vrijgelaten op borg omdat ze uw arm gebroken hadden. Na drie dagen vluchtte u naar Urumiyeh waar u gedurende iets meer dan een jaar ondergedoken leefde in het geboortedorp van uw vader. Er werden convocaties gestuurd en de autoriteiten kwamen u vijf of zes keer zoeken. Uiteindelijk reisde u illegaal naar Engeland waar u begin juni 2013 aankwam. Op drie of vier juni werd u gearresteerd en teruggeleid naar België, het land waar u uw eerste asielaanvraag had ingediend. Op 14 augustus 2013 diende u een tweede asielaanvraag in. U beschikt over een Iraans paspoort afgeleverd op 3 september 2013 door de Iraanse ambassade in Brussel, een kopie van uw Iraans rijbewijs afgeleverd op 10/11/1390 (30 januari 2012), een kopie van de beslissing van de Britse autoriteiten waarin ze concluderen dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van uw asielaanvraag, uw Belgisch rijbewijs en Belgische medische attesten waaruit blijkt dat u een ingreep onderging aan uw knie. U voegde toe dat u in Engeland een vriendin heeft en dat zij zwanger is van jullie kind.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u de Iraanse autoriteiten vreest en dat er een rechtszaak tegen u hangende is in Iran (CGVS, p. 11 en 12). Na uw repatriëring uit Engeland wendde u zich echter vrijwillig tot uw autoriteiten. U vroeg meerbepaald een paspoort aan bij de Iraanse ambassade welke u probleemloos heeft verkregen (CGVS, p. 5). Een dergelijk handelen staat echter volledig haaks op en getuigt geenszins van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vervolgens dient opgemerkt te worden dat u geen begin van bewijs neerlegde van uw terugkeer naar Iran in oktober 2010 en dit hoewel u er bijna drie jaar zou verbleven hebben. U legde enkel een kopie neer van een Iraans rijbewijs dat afgeleverd werd op 10/11/1390 (30 januari 2012) doch u zou dit niet persoonlijk hebben aangevraagd of afgehaald. U zou oorspronkelijk uw rijbewijs behaald hebben in het jaar 2002. In 2012 deed u een schriftelijke aanvraag voor een nieuw rijbewijs en het zou u via de post zijn opgestuurd.

Verder dient er op gewezen te worden dat de verklaringen die u aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken in 2003 geenszins stroken met de verklaringen die u in maart 2013 aflegde op het Commissariaat-generaal. De tegenstrijdigheden zijn dermate fundamenteel dat ze niet kunnen verklaard worden door de grote tijdspanne tussen beide asielaanvragen. Zo beweerde u in 2003 dat u uw legerdienst niet heeft afgemaakt maar dat u tijdens uw legerdienst deserteerde. Hierdoor zou het voor u onmogelijk geweest zijn om een paspoort te verkrijgen (DVZ eerste aanvraag, 23 april 2003, p. 3 en 11). Op het CGVS verklaarde u expliciet dat u wel degelijk uw legerdienst in Iran volledig vervuld hebt en u bleek wel degelijk te beschikken over een Iraans paspoort. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u in 2003 niet van plan was om hier te blijven en daarom ook geen uitleg wilde geven, dat Engeland uw reisbestemming was en dat u daar de waarheid wilde vertellen. U stelde ook dat Iran goede contacten had met België en dat uw oom u had gezegd dat u hier niets mocht vertellen en dat u dus verplicht was om te liegen (CGVS, p. 10). Deze uitleg volstaat niet. Van een kandidaat-vluchteling mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn vluchtmotieven. Verder verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat u problemen kreeg in Iran omdat u tijdens uw legerdienst pakjes transporteerde voor een Armeense christen waarin folders in het Engels en een kopie van het boek 'de satansverzen' werden gevonden (DVZ eerste aanvraag, 23 april 2003, p. 11). In het kader van uw tweede asielaanvraag beweerde u

echter dat u in de problemen kwam omdat uw wapen ontvreemd werd terwijl u dienst deed aan het Tadjriz plein (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met de verklaringen die u had afgelegd in 2003 antwoordde u nogmaals dat u hier niet wilde blijven, dat u toen nog jong was en dat iemand u de raad had gegeven om een verzonnen verhaal te vertellen (CGVS, p. 14).

Tot slot dient opgemerkt te worden dat u niet beschikt over enig (begin van) bewijs van het feit dat u daadwerkelijk gezocht zou worden/ problemen zou kennen met de Iraanse autoriteiten. U verklaarde dat er na uw vertrek convocaties waren gekomen. U kon echter niet zeggen hoeveel convocaties er na uw vertrek gestuurd werden en u legde deze ook niet neer. Nochtans werden ze zowel naar uw moeder als naar uw advocaat in Iran opgestuurd (CGVS, p. 17). U verklaarde dat uw advocaat geen contact meer wil met u maar voegde toe dat uw broer, met wie u nog praat via viber, wel nog contact heeft met uw advocaat (CGVS, p. 18). U stelde dat er een arrestatiebevel was uitgevaardigd tegen u in Iran (CGVS, p.18). Toen u gevraagd werd of er ooit een arrestatiebevel op uw naam werd gepubliceerd in een Iraanse krant antwoordde u ontkennend en u voegde toe dat u nog nooit gehoord had dat dergelijke praktijk in Iran zou worden toegepast (CGVS, p.18). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt echter dat een arrestatiebevel wordt gebracht naar de laatst gekende woonplaats van de beschuldigde. Indien deze niet aanwezig is wordt dit document niet overhandigd aan de familieleden. Indien men de beschuldigde niet op zijn woonplaats kan vinden of indien de woonplaats onbekend is, is het wel gebruikelijk om het arrestatiebevel te publiceren in de populaire kranten.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Dat u door de Britse autoriteiten naar België werd overgebracht wordt door ons immers niet betwist. Uw medische problemen (operatie aan de knie) staan evenmin ter discussie. Dat deze het gevolg zijn van slagen en verwondingen (toegebracht door uw autoriteiten) kan uit de door u neergelegde attesten geenszins worden afgeleid. Medische problemen op zich ressorteren trouwens niet onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie of onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming. Uw rijbewijs werd hierboven reeds besproken.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen ende staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf

de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Aangaande de opmerking van verwerende partij dat de vaststelling dat verzoekende partij zich na haar repatriëring uit Engeland vrijwillig wendde tot haar autoriteiten volledig haaks staat op en geenszins getuigt van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, haalt verzoekende partij in haar verzoekschrift aan dat zij een internationaal paspoort diende voor te leggen om te kunnen huwen met haar vriendin. Aan verzoekende partij werd verteld dat zij in België niet in de problemen zou komen, noch met de Belgische autoriteiten, noch met de Iraanse autoriteiten, door zich tot de paspoortdienst bij de Iraanse ambassade te wenden. Overigens toont verwerende partij in de bestreden beslissing niet aan dat het zich wenden tot de Iraanse ambassade een reëel risico inhoudt voor personen die vervolgd worden in Iran en dat de paspoortdienst binnen de Iraanse ambassade ingelicht wordt omtrent hangende rechtszaken, waaruit de vervolging van verzoekende partij zou blijken. Evenmin worden in de bestreden beslissing objectieve gegevens aangehaald waaruit blijkt dat het zich wenden tot de Iraanse ambassade zou leiden tot een arrestatie (officieel of officieus) of vervolging op het Belgisch grondgebied.

2.2.3.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het feit dat verzoekende partij zich vrijwillig tot de Iraanse autoriteiten wendde in ernstige mate de geloofwaardigheid ondermijnt van de door haar beweerde vrees ten aanzien van deze autoriteiten en haar bewering dat er een rechtszaak tegen haar hangende is in Iran. Het gegeven dat het zich wenden tot de Iraanse ambassade in België niet zou leiden tot een arrestatie of vervolging op Belgisch grondgebied doet hieraan geen enkele afbreuk en neemt geenszins weg dat het allesbehalve aannemelijk is dat een persoon, die beweert zijn land te zijn ontvlucht uit vrees voor de autoriteiten, zich niettemin vrijwillig wendt tot diezelfde autoriteiten en zich door de aanvraag van een internationaal paspoort stelt onder de bescherming van deze autoriteiten. Een dergelijk gedrag van verzoekende partij is niet verenigbaar met haar voorgehouden vrees en haar beweerde vlucht voor de autoriteiten van haar land van herkomst.

2.2.4.1. Betreffende de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij geen begin van bewijs neerlegde van haar terugkeer naar Iran in oktober 2010 en dit hoewel zij er bijna drie jaar zou verbleven hebben, voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift de factuur van haar vliegtuigtickets van Londen naar Teheran (bijlage 3). Dit document is een begin van bewijs van haar terugkeer op 20 april 2010 naar haar land van herkomst. Verzoekende partij wijst er voorts op dat het niet evident is om andere bewijzen van haar recente verblijf in Iran voor te leggen en dat de personen die haar hiermee zouden helpen hierdoor gevaar kunnen lopen. Bovendien, indien er originele documenten bekomen zouden worden door haar familie in Iran, is het moeilijk om deze in origineel naar verzoekende partij te verzenden daar post naar het buitenland in Iran vaak gecontroleerd wordt.

2.2.4.2. Wat betreft de door verzoekende partij aangebrachte factuur van haar vliegtuigtickets van Londen naar Teheran, bemerkt de Raad dat dergelijke factuur enkel en alleen aantoonde dat verzoekende partij een ticket Londen-Teheran betaald heeft, maar echter geen sluitend bewijs vormt dat verzoekende partij daadwerkelijk de vlucht in kwestie genomen heeft en dus daadwerkelijk teruggekeerd is. Verzoekende partij slaagt er dan ook tot op heden niet in om enig bewijs neer te leggen van haar terugkeer naar Iran in april 2010 (en niet oktober 2010 zoals verkeerdelijk in de bestreden beslissing wordt aangegeven), dit terwijl zij er ongeveer drie jaar zou hebben verbleven. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat de bewijslast – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van haar relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen – immers beweert verzoekende partij dat zij bij haar terugkeer naar Iran in april 2010 gearresteerd werd bij haar aankomst op de luchthaven Imam Khomeini omwille van haar vroegere problemen – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoekende partij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt evenwel niet dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om bewijsstukken aangaande haar terugkeer naar Iran in 2010 te bemachtigen.

2.2.5.1. Waar verwerende partij vaststelt dat de verklaringen die verzoekende partij aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken in 2003 geenszins stroken met de verklaringen die zij aflegde op het Commissariaat-generaal, legt verzoekende partij uit dat zij nog een jonge kerel was en dat zij geen interesse had om in België te blijven. Op aanraden van derden, heeft zij bij de uiteenzetting van haar asielrelaas in 2003 gelogen. Verzoekende partij benadrukt evenwel dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 12 maart 2014 heeft toegegeven dat haar relaas zoals verteld in 2003 gelogen is. Gezien verzoekende partij in het kader van haar huidige asielaanvraag afstand doet van haar verklaringen zoals afgelegd in 2003, is de vergelijking tussen haar huidige verklaringen en deze van 2003 door verwerende partij irrelevant. Verzoekende partij oppert, verwijzend naar de procedureregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, dat verwerende partij onvoldoende rekening houdt met de redenen waarom zij in 2003 onware verklaringen heeft afgelegd.

2.2.5.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over verzoekers aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De uitleg van verzoekende partij dat zij gelogen had omdat zij geen interesse had om in België te blijven, volstaat allesbehalve om de leugenachtige verklaringen van verzoekende partij te verschonen. Daarenboven kan door de Raad niet worden ingezien – en wordt dit door verzoekende partij evenmin verduidelijkt – in welke mate het voorhouden van een gelogen asielrelaas dienstig kan zijn in het licht dat men geen interesse had om in België te blijven.

2.2.6.1. Inzake de opmerking dat verzoekende partij niet beschikt over enig (begin van) bewijs van het feit dat zij daadwerkelijk gezocht zou worden/problemen zou kennen met de Iraanse autoriteiten, stelt verzoekende partij, verwijzend naar de procedureregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, dat het loutere feit dat verzoekende partij niet beschikt over documenten teneinde haar asielrelaas te staven, niet impliceert dat haar asielrelaas als niet bewezen kan worden beschouwd. Verzoekende partij bemerkt dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaard heeft documenten inzake haar asielrelaas te hebben neergelegd bij de asielinstantie Home Office in Engeland. Verwerende partij heeft echter niet de minste moeite genomen om deze asielinstantie te contacteren teneinde de kopieën van haar documenten op te vragen. Ten slotte wijst verzoekende partij opnieuw op de moeilijkheden bij het bekomen van documenten uit Iran, merkt zij op dat zij geen rechtstreeks contact heeft met haar advocaat in Iran en voegt zij hieraan nog toe dat zij haar broer niet al te veel wilt belasten met het verzamelen van documenten daar deze reeds in de problemen is gekomen omwille van haar.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat, aangezien het wederom om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen, met name stavingstukken van de door haar beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten, het niet kennelijk onredelijk is van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoekende partij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen. *In casu* werd door verzoekende partij verklaard dat er na haar vertrek convocaties waren gekomen, die zowel naar haar moeder als naar haar advocaat in Iran werden opgestuurd. Ook gaf verzoekende partij aan dat er een arrestatiebevel was uitgevaardigd tegen haar in Iran en blijkt uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier (administratief dossier, stuk 21, landeninformatie) dat indien men de beschuldigde niet op zijn woonplaats kan vinden of indien de woonplaats onbekend is, het gebruikelijk is om het arrestatiebevel te publiceren in de populaire kranten. De uitleg van verzoekende partij dat zij haar broer niet te veel wilt belasten met het verzamelen van documenten, kan allesbehalve overtuigen, gezien het belang van deze documenten voor verzoekende partij in het kader van haar asielaanvraag. Verzoekende partij toont opnieuw geenszins aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om deze belangrijke documenten in verband met haar asielrelaas te bemachtigen.

Daar waar verzoekende partij betoogt dat verwerende partij heeft nagelaten de asielinstantie Home Office in het Verenigd Koninkrijk te contacteren teneinde de kopieën van haar documenten op te vragen, wijst de Raad verzoekende partij erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Bij de commissaris-generaal is er slechts sprake van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is, kan niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal met de asielinstantie in het Verenigd Koninkrijk contact had moeten opnemen.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT